

servative maa sikkert føle sig udmattet af det lange Løb, hvori de har været inde, og som blev sat op, oprindeligt gennem Udtalelser fra Politikere og Blade, til en Anstregelse, som Konstitutionen altsaa ikke kunde holde til. De, som i dette Tilfælde har været i en særlig Samvittighedskonflikt, hvilket fremgaar af Udtalelser i „Kristeligt Dagblad“ i Dag og af den Erklæring, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen oplæste, er kommet ud af denne Samvittighedskonflikt paa følgende Maade. De siger gennem det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, at de stoler paa, at Statsministeren ikke har villet vildlede, og de stoler endvidere paa, at han anser for uberettiget den Teori, at det er klogt og rigtigt af Samfundshensyn at give offentlige Erklæringer en Form, der af Læseren kan misforstaas. Disse to Ting tror de nu: at Ministeren ikke har villet vildlede, og at han ikke anser denne Teori for berettiget. Hermed har de nu slaaet sig til Ro. Paa et tidligere Tidspunkt er det aabenbart, at de skulde slaa sig til Ro med en Forhaabning om, at Statsministeren vilde desavouere Nationalbankdirektør Ussings Erklæring af September. Det er i Dag bebudet i „Nationaltidende“, at dette vilde ske, og desuden har det ærede Medlem Hr. Pürschel udtrykkelig udtalt, at Hr. Ussings Erklæring og Forsvar stillede Juli-Erklæringen i et særlig ubehdigt Lys. Det glæder mig at have tilvejebragt den Oplysning, som Statsministeren nu gav: at han har kendt Nationalbankdirektørens Erklæring, at den er skrevet med hans Vidende, paa hans Opfordring, og at han ogsaa nu godkender, hvad der staar i denne Erklæring. Altsaa, den Trøst, der kunde hentes fra en Desavouering af dette saa stærkt angrebne Forsvar for Juli-Erklæringen, er faldet til Jorden.

Men dernæst vil jeg gerne sige, at de, som altsaa har ment at kunne slaa sig til Taals hermed, har været nøjsomme, thi Statsministeren har selv i sin store Tale om Landmandsbankens første Rekonstruktion givet den fulde Besked om, hvorledes han stillede sig til disse to Spørgsmaal: Vildledning og offentlige Erklæringer, der har en Form, som kan misforstaas. Han siger i sin Tale her i Folketinget: „Man bebrejder altsaa os, at dette Communiqué ikke gav fuld Besked. Nej, thi hvis man skulde have givet fuld Besked, saa havde det hele været slaaet i Stykker i samme Øjeblik. Naar Nationalbanken besluttede sig til denne Hjælpeaktion, var det en nødvendig Betingelse for, at den kunde lykkes, at man ikke vidste, at der var to Vurderin-

ger, der stred mod hinanden“. Altsaa har denne Erklæring skullet vildlede, og den har skullet have en Form, der af Læserne kunde misforstaas. Dette har Statsministeren tydeligt erklæret, og der er overhovedet ikke nogen anden Mening med Erklæringen. Naar derfor de ærede Medlemmer, der har været i en Samvittighedskonflikt paa dette Spørgsmaal, har ment at kunne klare sig derved, at de troede, Ministeren vilde desavouere den Ussingske Erklæring — hvad han ikke har gjort —, har de paa dette Punkt været nøjsomme; men det kan jo kun glæde os, at de er kommet til Ro med deres Samvittighed.

Saaledes staar altsaa de Konservative. Venstre staar efter disse Begivenheder udmattet af indre Strid, ydmyget og afhængigt af de Konservative. Dette er det borgerlige Samarbejde, som nu skal bære vort Land gennem den maaske vanskeligste Tid, vort Land har haft at opleve, maaske en Krisetid, som i Vanskelighed bliver sværere endnu end Dele af Krigsperioden. Saadan ser dette borgerlige Samarbejde ud. Og i det økonomiske Spørgsmaal, som er af en saa afgørende Betydning, staar de to samarbejdende Partier med en diametralt modsat Opfattelse. Jeg benytter Lejligheden her til at sige, at naar det ærede Medlem Hr. Stauring mente, at Vendingen i vor Dagsorden: udtrykkeligt har bundet sig til en af det konservative Folkeparti afhængig Politik, sigtede til Importreguleringsloven, er dette ikke rigtigt. Vi har med Hensyn til dette Forhold udtrykkelig erklæret, at denne Lov efter vor Mening bør opretholdes, men at den kun kan opretholdes, naar Partierne er enige derom. Men i samme Øjeblik, Venstre er villigt til at opretholde den, har vi ingen Indvending imod den.

Og endelig staar de to Partier, som skal gennemføre deres borgerlige Samarbejdes Politik i denne vanskelige Tid, under Ledelse af en Mand, som ingen indenfor de to Partier tør paastaa længere af Landets Befolkning hilses med Tillid som Leder af Landets Anliggender. Han staar i Forholdet til Venstre saaledes, at hans egne Kolleger har erklæret sig uenige i en af hans vigtigste Handlinger i den økonomiske Politik, og han staar overfor de Konservative saaledes, at de, hver Gang der i denne Tid er rejst Kravet om at fjerne hans Navn fra Ministeriet, har kunnet sige til dem, der rejste dette Krav: Tys, tys, det er dog heldigt for den gode Sag, at der sidder en Mand, som er saa svag som denne kompromitterede Minister, i Spidsen for Ledelsen. Saadan staar de to Partier overfor hinanden. Dette